Ч. 118. Неділя 9 червня (27 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Борба з опозицию на Угорщині. — Револьверовий замах на президента угорскої палати.

Про дальші події в угорскім соймі доносять з Будапешту:

Площа перед соймовою палатою і вхід до неї обсаджені гонведами, жандармерию і полициєю. Посли видалені з послідних засідань і инші члени опозициї зійшли ся вчера о 9-ій годині рано в каварні недалеко сойму, звідки о пів до 10-ої удали ся під проводом Юста і ґр. Михайла Каролія до сойму. Супроводила їх ґрупа публики, що підносила раз-у-раз оклики: „Еліен“ на честь Юста, опозициї і загального права голосованя. Видалених послів впускали також до сойму. В кульоарах сконсиґновано сильний відділ поліциї.

Опозиция була майже в комплеті, лавки правительственої партиї сьвітили пустками. На салі були ще тілько посли національного сторонництва.

О год. 10 мінут 20 около 100 поліцаїв увійшло до салі під проводом інспектора Павліка. Полиция окружила лавки опозициї. Опозицийні посли підносять оклики. Павлік салютує і просить послів, яких видалено, щоби вийшли зі салї.

Пос. Юст кричить: „Не признаю правосильности того поведеня, протестую, уступлю лише перед силою!“ Інспектор Павлік кладе руку на єго рамени і каже: „Взиваю Екселенцию, щоби се діткнене уважав за фізичну силу!“ Юст виходить серед окликів „Еліен“. Павлік відчитує відтак лісту видалених послів і взиває їх, щоби вийшли з салі, що они роблять. Инші члени опозициї, в числі около 60 остають в салі.

Около 10 год. 45 мін. почали заповняти ся лавки правительственної партиї. Коли явив ся Тіса, повстав на лівиці небувалий крик. Посли Баконї, Пап і бувший державний секретар Мезеші свищуть і кричать до Тіси: „Убийнику, узурпаторе, тьфу!“ Посли бють в пульти.

Президент приглядає ся сему, а по 10-ох мінутах перериває засїданє. Посли з лівиці кличуть до правиці: „Встидайте ся, ганьба!“

О 11-ій годині 30 мінут отворено наново засїданє. Ґр. Тіса говорить: „Мушу знов здати справу про пожалованя достойні події, які склали ся“. В сю хвилю через лавки дневникарскої льожі впадає видалений посол **Юлій Ковач і кричить: „Ще один посол з опозициї“ та стріляє тричи з револьвера в напрямі до Тіси почім двічи стріляє до себе.**

Кількох послів з правиці кинуло ся на Ковача і почало бити його кулаками. Ковач смертельно ранений.

Президент Тіса говорить: Над сею подією переходимо до дневного порядку. Був се вчинок божевільного, якого не маємо судити, бо він сам вже себе осудив.

Кількох послів опозициї кричить: Ви єго замордували, ви єго застрілили!

Тіса з повним супокоєм веде дальше свої чинности.

Між дневникарями і послами повстала суперечка. Посли закинули дневникарям, що впустили Ковача, а сї рішучо заперечили.

Перед приступленєм до порядку нарад президент Тіса оправдував своє поведенє. Після єго гадки, посли опозицийні стараютє ся підбурити улицю і публичну опінію, аби розбудивши пристрасти, викликати нові небезпечности. В тій роботі (обертаючи ся до дневникарів) не вільно вам їх підпирати. (Крики, голоси на правици: викинути їх!) Президент просить о спокій і відмовляє послам права виступати против дневникарів. Удержанє порядку в палаті і в дневникарскій льожи належить до президента.

Другим наміром тих послів є, аби невірною закраскою подій в Будапешті занепокоїти публичну опінію краю, котра на жаль не може провірювати подій, які лучають ся в палаті.

Тіса відпирає відтак закид опозициї, немов би єго поведенє було неважне і суперечне з реґуляміном, противно, кождa ухвала була згідна з реґуляміном, з виїмком войскового

---

3)

ДВОБІЙ.

Дещо з єго історії і характеристики.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Двобої кінчать ся звичайно сумно, що найменше пораненєм, коли не тяжким калїцтвом або й смертию, але бували й такі, що закінчили ся весело. — Ось кілька примірів таких:

Два французскі писателі Перпінян і Шарль Моріс посварили ся були з собою так, що аж один другого визвав на двобій на пістолети. Перший з них стрілив і хибив. Єго противник цїляв з найбільшою холоднокровностию, але заким стрілив, відозвав ся ще де Перпіняна з слідуючими словами: Будьте ласкаві і скажіть менї, заким ще вас вишлю на тамтой сьвіт, що ви в сій хвили думаєте?

— Я думаю, що як би я був на Вашім місци, то стріляв би так, що би хибив.

Моріс на то лиш усьміхнув ся і вже не стріляв і так двобій закінчив ся мирно.

Хорошу небилицю розповідають про двобій, який відбув ся між одним француским драматиком а єго критиком. Коли драматик стрілив і хибив, вимірив критик в цилїндер свого противника і стрілив, а куля пробила капелюх наскрізь. Драматика то трохи роздразнило і він остаточно відозвав ся: Як би ви були менї наперед сказали, що задумуєте, то я був би взяв свій старий, бо той, котрий ви менї так погано подіравили, купив я лише що вчера.

Полковник Мадальян визвав був на поєдинок маркіза де Рівapда, котрий підчас облоги місцевости Рій Серда стратив одну ногу. Маркіз приняв той визов, але рівночасно з відповідию післав свому противникови хірурґічний прилад заступаючий ногу і поставив за услівє, що Мадельян мусить мати також лиш одну ногу, щоби оба противники могли однаково стояти. Той жарт не допустив до двобою.

Свого часу говорено богато про двобій славного італїяньского драматичного артиста Россі. На своїм пращальнім представленю в Казале виступав він в ролї Гамлета. На тім представленю було також якесь двірске товариство, котре в своїй льожі так голосно забавляло ся розмовою, що аж перешкаджало грі, що не мало розсердило артиста. Коли гутірка стала таки вже занадто голосна, артист перестав грати, звернув ся до льожі в першім ряді, де сиділи ті, що перешкаджали і сказав рішучим голосом: Аж коли ви там на горі будете тихо сидїти, буду дальше говорити. Публика стала плескати в долонї, гутірка в льожі притихла і представленє відбувало ся дальше.

Коли представленє скінчило ся, зголосив ся до Россі го якийсь пан і зажадав сатисфакциї. Артистови було то дуже неприятно, бо він мусів на другий день після свого контракту виступати в Мілянї. Він сказав то свому противникови і натякнув при тім, що таку „дрібничку“ далось би може зараз полагодити; могли би оба піти до єго готелю і там стріляти ся. На то згодив ся також і той пан, хоч то було вже по півночи. Кождий з них мав три рази стріляти і противники вже були уставились, коли хтось запукав до дверий. Занепокоєний властитель готелю спитав з надворку, чи може не занедужав єго гість, коли в єго комнаті ще доси сьвітло горить.

— Ні, — відповів. Россі. — Я лягаю вже спати — дякую вам за то, що звідались. Добра ніч!

— Ви мене дурите — стояв господар при своїм, котрому, видко подія в театрі насунула щось недоброго на гадку. — Ви певно заслабли.

— Ні, я лягаю спати — повторив Россі. — Зараз загашу сьвітло. А тихцем шепнув до свого противника: Не позістає нам нічого — загасїть сьвітло, коли ваша ласка.

— То хиба будемо на потемки стріляти один до другого.

— Зовсім темно не буде. Закуримо собі оба по папіросці а їх сьвітло буде нам присьвічувати до цїли.

— Добре, нехай і так!

закона, при котрім президия з огляду на то, що обструкция тревала вже 11 місяців, мусіла так повести голосоване, аби обструкция не могла спинити виявленя волі народу ріжними реґуляміновими викрутами. Кожда инша ухвала з виїмком тої годила ся як найточнійше з реґуляміном. Що до тої справи звертаю увагу, що сторожем реґуляміну може бути лише то тіло, яке єго для себе сотворили, отже в справі бережения реґуляміну може бути судиєю президиї тілько палата. А коли раз стверджено, що закон ухвалено після безсумнївної волі більшости, то ніхто не має права дальше мішати ся в справу бережения реґуляміну. Впрочім сумніваю ся, чи з якої сторони спробують ділати в тім напрямі.

Що до другого закиду, т. є. усуваня з палати видалених послів силою, покликав ся Тіса на подібні приміри в Анґлії, Франциї і Німеччині.

По тій промові посли встали з місць і устроїли Тісї довготреваючу овацию, по чім сойм перейшов до дневного порядку. Полагоджено в другім і третім читаню проект войскової карної процедури, справу університетів в Дебрецені і Прешбурзі і розпочато наради над введенем в житє процедури цивільної.

Засїдане скінчило ся о год. $1^1/_2$ з полудня.

О год. 3 по полудни зібрали ся опозиційні посли дуже численно в каварни. Було їх около 70. О год. $3^1/_2$ громадно удали ся до парляменту супроводжені товпою серед окликів: „Елїєн!“

В соймі зібрало ся около 100 опозицийних послів і займило свої місця, поводячи ся супокійно. 10 мінут по 4 год. явив ся в палаті інспектор поліциї Павлік з 100 поліциянтами і візвав виключених із засїдань послів, аби вийшли, бо инакше ужиє сили. Повторило ся то само, що на ранїшнім засїданю і остаточно ціла опозиция вийшла з сойму.

По єї відході війшли до салї посли правительственні і розпочали ся наради. Ухвалено кілька дрібнїйших законів. Слїдуюче засїдане нинї рано.

В справі подій в соймі видала опозиция маніфест до народу з протестом против поведеня Тіси.

Новинки.

Львів, 8 червня 1912.

— Є. В. Цісар на евхаристичній процесиї. Евхаристичний празник (Боже Тіло) у Відни відбув ся величаво. Сего року перший раз від двох років наш Цісар взяв участь в торжественній процесиї Божого Тіла. Погода була чудова. Цісар, витаний овацийно тисячними товпами народа, переїхав з Бурґу до церкви св. Михайла, де був уставлений один престол. В сїй процесиї взяли участь всї Архикнязї, міністри і репрезентанти властий. По церковних церемоніях відбув Цісар перегляд войск, та з великим признанем висловив ся про поставу войска. Се вдоволенє Цісаря оголошено войску.

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував старосту дра Гуг. Шварца заступником референта ц. к. краєвої Комісиї аграрної у Львові; — переніс концепіста Намістництва Вогум. Герговича з Городенки до Львова, а практикантів концептових Намістництва: Самуїла Кзвьорадского зі Львова до Городенки і Тад. Добію зі Львова до Березова.

Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами: авскультанта в Новім Санчи дра Ів. Сохацкого, практ. конц. кр. дир. скарбу у Львові Тадея Пискозуба та практикантів судових: Марк. Йонаша, Ант. Пендюха, Григ. Кіцак-Попеля, Вол. Бучацкого, Стан. Кучкевича, Мих. Висоцкого, Ст. Баржиковского і Ст. Шафрана.

— Збираймо природничі окази для наших приватних шкіл. Богато наших людий виїздить тепер на лїтний побут до чужих місць. При сїй нагоді можна би зробити прислугу нашим приватним школам через збиране оказів з натуральної історії. Се не стояло би богато трудів анї коштів, а нашим приватним школам принесло би велику користь. Придатні окази приймає Кр. Шкільний Союз, який відтак дарує їх тим школам, яких природничі кабінети слабо заосмотрені.

— Доповняючий вибір одного члена Ради повітової в Раві рускій з ґрупи громад сільских розписала Президия Намістництва на день 9 липня с. р.

— Вісти особисті. П. Каліцун Василь суплент ц. к. II шк. реальної у Львові, б. асистент львівскої Політехніки, одержав докторат „rerum technicarum“ на ц. к. технїцї у Відни.

— Заведенє строгої контролї білєтів на зелїзничих двірцях. З уваги, що в послїдній часї множать ся надужитя із зелїзничими білєтами, котрим то надужитям противдїлати є в силі лише строга контроля білєтів при входї на перон, а також відбір тих білєтів по скінченій подорожи при виходї з перону, як се вже практикує ся на заграничних зелїзницях, буде ся від тепер як найострійше перестерігати дотичні постанови реґуляміну руху на всїх стациях в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Щоби уникнути непорозумінь а також обовязку заплати належитости, предвиджених в реґуляміні руху на случай вступу на перон або опущеня сего послїдного без важного білєту їзди зглядно білєту перонового, поручає ся подорожним а також особам, котрі відпроваджують або чекають на маючі приїхати особи, щоби перед входом на перон закупили потрібні білєти, котрі по виходї з перону безусловно віддати належить. Рівночасно звертає ся увагу подорожних, щоби по приходї поїзда зелїзничого на стацию, виходили з перону лише через вихід, виключно до сего призначений, а в сей спосіб улекшували функционарям зелїзничим виповнюване їх обовязків.

— Пристанок Ярчівцї положений на зелїзничім шляху Краків - Підволочиска межи стациями Зборів і Озірна в кільометрі 446·850 при зелїзничій будцї ч. 343 отвирає ся з днем 15 червня 1912 для руху особового і пакункового.

Часи від'їзду поїздів, котрі в згаданім пристанку задержують ся, суть заміщені в стінним розкладі їзди важнім від 1 мая 1912. Білєти їзди буде продавати ся в згаданім пристанку. Пакунки буде принимати ведучий поїзд кондуктор а належитість за пакунки буде оплачувати ся в стациї призначеня. По відбір пакунків, наданих до пристанку, належить зголосити ся по мисли постанов § 34 II реґуляміну руху сейчас по приїздї до ведучого поїзд кондуктора.

— Месть об'їздчика. З Радивилова доносять: Дня 24 с. м. о 9 год. рано стала ся на тутешній площи вправ для т. зв. об'їздчиків (російскої кінної сторожі пограничної), недалеко від двірця така страшна подія. Один з об'їздчиків, котрий перед кількома роками втік

I так відбув ся той дивний двобій на потемки. На щастє кров від него не поплила.

*

По сих кількох примірах придивім ся тепер, що суть нинїшні двобої і звідки они взяли ся. Вже на вступі зазначили ми, що двобій то не що иншого лиш проста бійка двох, котра однак з часом прибрала якісь форми і завела для себе якісь правила, стала „культурною“. Підклад однак остав ся й доси той сам: завзятість і лютість доходяча майже до зьвірскости, котра дасть ся уложити в слїдуючі слова: все одно менї, нехай і сам згину але смерть єму зроблю.

Ся основна гадка двобою мусить бути у кождого, хто визиває до двобою і она найлїпше характеризує такого чоловіка. Кождий хто визиває до двобою то безусловно чоловік лютий, завзятий, забияка, в характері котрого пробиває ся і переважає давна людска дикість і зьвірскість. Єсть то чоловік до того степеня мстивий, котрий готов і власне житє віддати за то, щоби лиш зімстити ся на своїм противнику. Отже той, хто визиває до двобою, то безусловно чоловік не з делїкатнїйшим, благороднїйшим чувством. А чи він тому виноватий, що така єго вдача? Більше або менше пороків і диких інстинктів має кождий чоловік в собі і лиш відповідне родинне і суспільне виховане може їх в значній мірі зменшити. Лиш виховане може ублагороднити чоловіка. Ба, але яке виховане? Певно, що не таке, котре вже дитинї дає зброю в руки і каже: бий свого противника, забий єго! Отже навіть виховане може піддержувати в людях природну в них зьвірскість і дикі інстинкти. Тому й не дивниця, що знаходять ся навіть в найвисших кругах суспільности люди, у котрих в догіднїй хвили відзиває ся тота первістна зьвірска натура чоловіка і каже єму: бий і смерть роби, все одно хоч би й тобі самому прийшлось згинути!

Але як тепер представляє ся справа у того, котрого визивають до бою? У визиваючого ділають зьвірскість, лютість, завзятість, гнів, охота мести. А щож у визваного? Та й в сім случаю треба покликати ся на нервотип двобою. Коли один другого вдарить в лице, то зачіплений, коли відважний і чує ся в силї, то віддасть; коли же то чоловік трусливий, слабосильний, то хоч з природи річи хотів би боронити ся, дивить ся чи не міг би де втечи.

У кождого зачіпленого, отже й у визваного до бою будить ся та сама зьвірскість, лютість і завзятість, та сама охота мести, що й у визиваючого лиш очевидно в меншій мірі, відповідно до того яка єго природна вдача і яке виховане. Хто вихований в тім переконаню, що двобій спасає честь чоловіка, що надає єму висшої благородности, то й визваний до него не має відваги відказати, хоч би в нім і не відозвала ся в потрібній силї первістна в людскій натурі зьвірскість, лютість і завзятість. Визваний ділає, так сказати би, під моральним примусом і аж під тим примусом будять ся в нім первістні дикі інстинкти людскої натури.

Отже чи сяк чи так двобій єсть завсїгди виразом, що так скажемо, злої сторони людскої натури, тої сторони, котра зближує єго до диких зьвірів. А мимо того він у деяких народів набрав таки якогось правного, етичного значіня. Звідкиж то пішло і як то могло стати ся? Се покаже нам історія.

Звідки пішов теперішний двобій, як він розвивав ся і котрі головно круги обнимав? На се питане будемо старати ся бодай коротко відповісти, бо писати широку історію двобою се завело би нас за далеко.

Що люди били ся і убивали ся вже від найдавнїйших часів се річ звістна. Але в старинї теперішного двобою люди не знали. В римскій історії згадує ся про братів Горациїв і Куриациїв, що ставали один проти другого до бою, але то не був двобій в теперішнім значіню. Теперішні двобої мають, як звістно, на цїли полагоджувати особисті справи, справи обиди чести і се їх одиноке значінє. Двобій яко звичайна бійка не на кулаки але при помочи оружия, меча, знаний був вже Римлянам але служив лиш для публичної забави. Була то бійка т. зв. ґлядіяторів в цирку, котрій приглядали ся тисячі а тисячі народа. Була се також свого рода одичілість римскої суспільности за панованя цісарів, дивити ся для забави як чоловік чоловіка убиває. Ба, що більше, борцї які виступали в цирку перед тисячами видців і в страшний спосіб калїчили або убивали одні других, не робили того з власної волї; то були невільники або люди взяті в неволю підчас якоїсь війни або також нероби і люди, що за добру заплату готові були навіть і житя віддати, люди, котрим все одно було чи самим згинути, чи другому смерть зробити і при тім щось заробити.

(Дальше буде).

був з російского войска до Австриї і мусів за то довше служити у войску, провинив ся чимсь знову і мав бути поставлений перед войсковий суд. Заким его ще відставили, робив службу в касарни і чистив карабін. Нараз вибіг з карабіном з касарні і змірив ся в ту сторону, де перед фронтом стояло пять офіцирів і зачав стріляти. Зараз перший з них, рітмайстер, поцілений кулию в груди, впав трупом на землю. Другі офіцири були на стілько притомні, що в одній хвили кинули ся на землю і так уйшли убийчих куль. А об'їздчик стріляв і стріляв. Одного жовніра поцілив в шию в саму гортанку, другого в черево, третого і четвертого в черево а пятому застрягла куля в уді повисше коліна. В той спосіб пімстив ся об'їздчик за то, що офіцири над ним знущали ся. Злочинця зловлено а дві жертви его мести мабуть вже померли.

— **Злий інтерес.** Зісю Брунер, купець з Янова доніс львівскій поліциї, що Анна Цьопало перебуваюча тепер у Львові, продала ему ґрунт за 600 кор. Показало ся опісля, що проданий ґрунт зовсім не належав до неї. Показало ся, що ґрунт в селї Дубровици, городецкого повіта зовсім не належав до Анни Цьопало, лиш був заінтабульований на еї своячку Ксеньку Цьопало. Не конець на тім. Показало ся дальше, що тої Анни Цьопало зовсім нема у Львові, бо она виїхала до Америки. Поліция віднесла ся длятого з телеґрафічним завізванем до властий портових, щоби мантійку придержали.

— **Огонь.** В Конюшках сїмянівских коло Самбора вибух вчера о 10 год. рано грізний огонь і знищив 16 загород господарских. Завдяки енерґічній акциї ратунковій місцевого почмайстра огонь борзо зльокалїзовано і угашено. Причина огня поки що незвістна.

— **Страшна катастрофа.** В державній фабриці оружия в Веллендорфі коло Вінер Найштадт в долїшній Австриї настала вчера страшна катастрофа. Перед будинком ч. 48 ладовано порох на войсковий самоїзд, причім настав страшенний вибух, котрий висадив у воздух цїлий згаданий будинок ч. 48. Кажуть, що вибухла величезна скількість пороху, мабуть 2000 кільоґрамів. Гук був так сильний, що аж у Відни було чути, а у Вінер Найштадт, в домах, положених близше місця катастрофи, повилїтали всї шиби. На місце катастрофи прибув зараз відділ войска на поміч. До 9 години витягнено зпід румовища 5 трупів і множество порозриваних частий людского тїла, з чого вносять, що під румовищем знаходить ся ще богато трупів. Знайдено також ковнїр походячий з мундура команданта знищеного будинку, а з того здогадують ся, що і той командант згинув. Вчера до 11 год. видобуто з під румовища 30 трупів і около 100 поранених.

Про страшні наслідки катастрофи доносять нинї: Доси видобуто 14 трупів. На самоїздї тягаровім підчас набору пороху показала ся нагло полумінь, а в слїд за тим настав вибух. Самоїзд вилетів у воздух, а цїлий будинок розлетів ся. Старший офіциял канцелярийний Зденко Адамчик вилетів у воздух; 7 робітників цивільних убило, а зі сторожі двох зранило. З тїла Адамчика, котрий дозорував набиране пороху, знайдено лиш дрібні кусники і ковнїр з мундура. Переїзджаючого попри місце катастрофи однорічняка полку артилериї кинуло з конем о кілька сот кроків дальше з такою силою комїть головою, що він забив ся на місци. В сусїднім маґазині муниции вилетіли всї шиби і покалїчили 100 робітників, декотрих з поміж них навіть тяжко. Одному жовнїрови відорвало обі ноги і він згинув в шпитали. Капітана 1 босаньского полку піхоти Ібрулевича скинуло з коня і він зломив руку.

Телеграми.

Вінер-Найштадт 8 червня. Архікнязь Наслїдник престола Франц Фердинанд з ад'ютантом прибув на терен катастрофи, оглянув ранених, розмавляв з ними та желав їм скорого подужаня.

Вінер-Найштадт 8 червня. Стверджено доси, що в шпитали цивільнім есть 6 убитих, 2 тяжко ранених, у войсковім 4 убитих, 2 тяжко ранених. Стан їх есть безнадійний. Тїла Адамчика не знайдено, лиш его відзнаки. При копаню знайдено части всїляких трупів, котрих не можна було розпізнати. Легко ранених есть 60.

Будапешт 8 червня. Ковача переслухано вчера вечером. Він тїшив ся, що нїкого не зранив. Немав наміру виконати замах. Був страшно зворушений і стрілив пять разів не знаючи що робить. Ковача арештовано, але поки що перебуває в санаториї.

Будапешт 8 червня. Тіса одержав богато телеґрамів з ґратуляциями з нагоди свого урятованя.

Почдам 8 червня. Король і королева болгарска з наслїдником престола кн. Борисом і кн. Кирилом та президентом міністрів і світою приїхали тут.

Почдам 8 червня. На повитане болгарских гостий явив ся на двірци цїсар з князями. Вечером відбув ся обід в честь болгарско-королївскої родини.

Лївадия 8 червня. Цар і цариця поїхали кораблем „Штандард" до Севастополя.

Вашінґтон 8 червня. Ґенеральний штаб приготовив виправу 5000 вояків на Кубу.

Цїна збіжа у Львові.

дня 7-го червня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·—	до	10 50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	8·90	„	9·30
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	9·—	„	9 50
Ріпак	—·—	„	—.—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	10·—	„	10 50
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	— —
Конюшина червона	65·—	„	80
Конюшина біла	100 —	„	140 -
Конюшина шведска	80 —	„	100
Тимотка	45·—	„	65· -

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені г р у б и м друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.